

smittad af deras dålighet. *Den, som vill slå en h., finner snart käpp*, det är icke svårt att finna förevändning, om man vill skada, förfölja eller komma i tvist med någon. — 2) (fig. fam.) a) Tyrann, barbar, plågoände. *Han är just en h. emot honom.* — b) Föraktlig, dålig, nedrig meniska. *Din h.!* — c) Brukas stundom, för att uttrycka något superlativt, t. ex.: *Det var en h. till gädda att vara stor, en h. till koffert att vara tung.* — 3) Rullvagn med fyra hjul (i ett *Hundlopp*, se d. o.). — 4) (astr.) *Stora, Lilla h-en*, benämning på tvenne stjernbilder. — 5) (skämtv.) *Lilla h-en*, ett slags hasardspel. — *Ss. H-bett, -biten, -fett, -glafs, -halsband, -hår, -ister, -lort, -mat, -nos, -ragg, -ras, -skinn, -tand, -träck, -vaktare.*

HUNDAKTIG, a. 2. (om sak) Oanständig, gemen, svinaktig, snuskig. — *Hundaktigt*, adv.

HUNDARBETE, n. 4. (fam.) Ytterst svårt, tråget och mödosamt arbete.

HUNDBÄR, n. 3. (bot.) Se *Trollbär*.

HUNDBÄG, m. 2. (fam.) Ytterst plågsamt dag. — *H-arne*, pl. def. Den tid på året, då solen genomlöper Lejonets tecken, från 22 Juli till 23 Augusti, d. v. s. Rötmanaden.

HUNDEXING, m. 2. Ett slags foderväxt, som växer vild i hela Sverige. *Dactylis glomerata*.

HUNDFATT, a. 1. o. adv. (fam.) Se *Hundsk* och *Hundskt*.

HUNDFILA, v. a. 1. Öfverhopa med snäsor, bannor, förebråelser, skymford, smädelser. — *Syn.* Se *Bestraffa, Småda, Lexa upp.* — *Hundfilande*, n. 4.

HUNDFLIN, n. 5. Skratt, då man drar upp munnen emot örönen och visar tänderna, likt en flinande hund.

HUNDFLOKA, f. 1. (bot.) 1) Se *Gul Stormhatt.* — 2) Se *Hundloka*.

HUNDFÄSTING, m. 2. (nat. hist.) Ett slags Fästing, grå; fäster sig på hundar; liknar en liten art, när han fått suga sig full med blod. *Ixodes caninus*.

HUNDFÖTTER, m. 3. pl. (bot.) Örten *Hieracium dubium*.

HUNDGALENSKAP, f. sing. Sjukdom hos hundar, då fragda beständigt synes i deras mun och de bita rundt omkring sig.

HUNDGÅRD, m. 2. Kringstängd plats med hus, der hundar underhållas och uppfödas till jägt.

HUNDGÖRA, n. sing. (fam.) Ytterst svårt, mödosamt, nedrigt, föraktligt göromål.

HUNDHUFVUD, n. 4. pl. — *hufvuden*. Hufvudet af en hund. (Fig.) *Bära h-et för en annan*, få plikta för en annans förbrytelse. (Upprinnelsen till detta talesätt är att söka i en af medeltidens laga bruk och sedvanor, till följe hvaraf män af adelsståndet, som hade begått något svårare brott, måste, före straffets undergående, bära en hund till nästa grefskap, distrikt, härad, då likväl, i vissa fall, t. ex. om de tillika voro andlige, en annan fick göra det i deras ställe).

HUNDHUS, n. 3. Särskilt hus, der hundar vårdas och underhållas.

HUNDHVEN, f. sing. Mångårig gräsväxt, som förekommer på låglända ångar. *Agrostis canina*. Kallas äfv. *Brunhven*.

HUNDHVETE, n. sing. Ett slags foderväxt, finare och mjukare än *Qvickrot*, men lägre och något tätare. *Triticum caninum*.

HUNDHÅL, n. 3. 1) Håla, der vilda hundar hafva sitt tillhåll. — 2) Skrubbd, hål, der en tam hund får ligga. — 3) (fig. fam.) Eländigt näste.

HUNDKAX, m. sing. Se *Hundloka*.

HUNDKEDJA, f. 1. Kedja, hvarmed en hund hålles bunden eller som är dertill ämnad.

HUNDKOJA, f. 1. Helt liten, timrad eller af bräder hopslagen koja, der en hund hålles bunden.

HUNDKOPPEL, n. 3. 1) Rem, kedja, hvarmed hundar hopkopplas. — 2) Tvenne eller flere sålunda hopkopplade hundar.

HUNDKUMMIN, m. sing. Se *Hundloka*.

HUNDKÖP, n. 3. (fam.) Köp till ytterst ringa pris. — *Syn.* *Röfvarköp*.

HUNDLAF, m. 2. pl. — *lafvar*. En lafart, som innehåller en betydlig myckenhet lafbrunt. *Lichen caninus*.

HUNDLÄND, n. 3. pl. — *länder*. (fam.) Uselt land.

HUNDLIF, n. 3. (fig. fam.) Ytterst mödosamt, plågsamt lif, fullt af lidanden, förödmjukelser och försakelser.

HUNDLOKA, f. 1. Mångårig, allmänt förekommande växt. *Chærophyllum sylvestre*. Kallas äfv. *Hundkax*, *Hundkummin*, *Spokter*.

HUNDLOPP, n. 3. Fordom i grufvor bruklig inrättning, bestående af två parallellt liggande fyrkantiga bjelkar i ett snedt schakt, hvarpå en rullvagn med fyra hjul (*Hund*), lastad med malm, uppsköts.

HUNDLUS, f. 3. pl. — *löss*. Se *Hundfästing*.

HUNDLÖK, m. 2. En på ångar växande ört med rödaktiga blommor. *Allium oleraceum*.

HUNDMUSIK, m. sing. Skällande af arga hundar, som slåss.

HUNDMÅL, n. 3. (fam.) *Ta sig ett h.*, göra ett öfverdrifvet starkt mål.

HUNDPENNING, m. sing. (fam.) 1) Ytterst ringa pris. *Få något för en h.* — *Syn.* *Spottstyfver*. — 2) Neslig vinst.

HUNDRADE ell. förkortadt **HUNDRA**. Grundtal. 1) Tio gånger tio. *Lefva i h. år. H. gånger. H. tusen*. När andra grundtal tillfogas, sammanskrifves *H.* vanligtvis med dessa, t. ex.: *Hundraen, Hundratio, Hundratusen*, men i förvaltnings- och finansiell stil skiljas de vanligen åt: *Hundra en, Hundra tusen*, o. s. v. — 2) Brukas stundom, för att uttrycka ett stort antal. *Jag har väl h. saker att tala om*, mycket att tala om. *Icke en ibland h.*, ganska få. — *S. n.* Talet *h. Multiplicera h. med tio*. — Sammansättningarne *Hundraarmad, -fotad, -gradig, -höfداد, -tungad, -årig, -ögd*, m. fl. förstås lätt utan vidare förklaring.

Anm. *Hundrade* anses af *Ihre* vara härleadt af det fornda ordet *Hund*, tio, och *Rad*, emedan våra förfäder, liksom de gamla Romarne, nyttjade räkenstafvor med *rader* eller linier, stretch, för hvarje tiotal. *Hund rad* är då således Tio rader eller tiotal.

HUNDRADE. Ordningstal. Som är näst efter den nittonde nionde. *Den h. dagen.* — *S. n.* Hundrat. *Ett h. Så och så många på h-t.*

HUNDRADEDEL, m. 2. En del af ett helt, hvilket är deladt i hundra lika stora delar.

HUNDRAFALDIG ell. **HUNDRAFALD**, a. 2. 1) Hundra gånger så stor. — 2) Säges om något, som består af hundra likadana eller hvarandra liknande saker, eller blott varande af samma art, natur. Jfr. *Dubbel*, 2.

HUNDRAFALT, adv. Hundra gånger; hundra gånger så mycket. *H. större. Gifva h. igen.*

HUNDRASERI, n. sing. Se *Hundgalenskap*.

HUNDRATAL, n. 3. Antal af hundra. *Ett h. af menniskor*.